

Az osztályok harcra, a népek háborúra készülődnek; a pénz és hatalom uralkodik minden fölött, egyeseket fölemel, másokat eltípor. Nem úgy tűnik-e fel karácsonyi ünneplésünk, mintha szélhámoskodnánk, hogy a körülöttünk levő sötétséget pár napra és néhány órára ábrándozással elfelejtessük? Bizonyára így volna, ha nem volna itt valaki, akit semmiféle karácsonyi lármával el nem takarhatunk: a gyermek, Jézus Krisztus! És ez a gyermek: „az Úr”; „hatalomnak lelke” nyugszik rajta, „és az uralom az ő vállán léssen.” A karácsony mélységét jelentik e szavak. A gyermekség csak álruha, benne a királyok királya rejtőzködik. Eltakarva jön hozzánk, nem akar erejének és ítéletének nagyságában megjelenni. Nem akar megfélemlíteni és ítélni. Megkeres, szeretetében és jóságában találkozik velünk. Mint ember jön hozzánk, emberekhez. Ez az ő irgalmas-sága. Azért mégis király és uralkodó marad, aki bevégzi, amit elkezdett. Úrrá lesz a sötétség minden hatalmán. A szorongatás és aggodalmak, mammon és háború fenyegetései között nem elégszik meg a szokásos kevéske emberi fényvel. „Napja feljön, csillaga fénylik.” Jóllehet csak gyermek, eljön az ő napja. Csak gyermek? Azért jönne el? Nem! Mert gyermek.

A szent éjszaka pásztorairól azt mondja a karácsonyi történet, hogy az üzenetre elindultak, hogy dicsőítsék e gyermeket. Bejutottak az Isten üdv- és megváltó napjának fényébe. Akarjuk-e követni őket? Akarunk-e velük menni? Elindulunk-e emberi keresztyénységünkől a gyermekhez, hogy bejussunk a legnagyobb reménységbe és fényességbe? Szegény, erőtlén és bágyadt keresztyénységünkben van valami, ami ma ismét Krisztusra néz. Van valami az egész emberiségben, mély, radikális, vágyó és égő valami, ami éppen a karácsonyi üzenet hirdetését várja az Isten fiáról, aki közénk jött, emberré lett, aki nem hős és eszménykép, hanem megbékéltetője e bűnös világnak Istennel és visszahívója az Atya gyermekségébe. A mai emberben és keresztyénységben nagyon sok biztonság-érzet és megelégedettség van. Annyi karácsonyi örömet kapunk ajándékképpen, amennyire megrettenve és nyugtalanul tudunk a gyermek felől tudakozódni. Felőle és nem más valaki felől, mellette vagy ráadásul. Egyedül a gyermek szabadít meg. A külső világ, e sötét, szegény, kemény és hideg világ reánk vár, mert nyugtalan, a gyermek után tudakozódó emberekre van szüksége. Elég sokáig volt sötétség a né-

pek fölött, egyszer már ki kell világosodnia. Lesz-e világosság? Fogunk-e hinni? Miért nem? Miért nem megyünk a gyermekhez? Hát hiába jött hozzánk? Nem! Ő velünk van és van ereje hitellenségünk felett. Hallgassátok csak a karácsonyi üzenetet: „A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök!”